

KERTVÁROSI Krónika

Az Újpest-Kertvárosi Szent István Plébánia lapja
XXII. évfolyam 5. szám • 2017. szeptember

A TARTALOMBÓL: Élő kövek: Csizmadia Karcsi és Ica | „Az esti ima egy stabil pont” | Juniális | Ministránsok Erdélyben | Laudate-nyaralás

LELKIPÁSZTORI KÖSZÖNTŐ

Továbbmenni a nekünk szánt úton

A szeptember sokunknak új kezdet, mert elkezdődik az iskolaév. Jobban koncentrálunk a tanulásra, tanításra vagy éppen a taníttatásra. Attól függ, melyik oldalon állunk. Persze akadnak köztünk olyan testvérek, akiket kevésbé érint a tanévkezdés, mert nincs gyermekük vagy unokájuk. Viszont mindannyiunkat érinthet, hogy a plébánián működő kiscsoportok és közösségek találkozási alkalmai is beindulnak. Együtt készülhetünk tovább az Eucharisztikus Kongresszusra is. Kedves Olvasó! Hogy Te mennyire veszel részt a plébánia életében, legfőképpen rajtad múlik! Az biztos, hogy közösségben építeni Isten országát sokkal könnyebb, mint egyedül. Vagy tán úgy nem is igazán lehet. Nem válhatunk „magányos keresztényekké”! Ugyanakkor a közösséghez tartozás élménye óriási megtartó erő is. Idén szeretném, ha több olyan kis csoport jönne létre, ami- ben meg lehet tapasztalni: a közösségi munka (szolgálat)

összetartó ereje a közös ima és a hitünk, önmagunk megosztása a másik testvérrel. Tudunk-e és akarunk-e olyan közösségé válni, ahol mindenki otthonra talál? Igyekezünk Jézus tanítványává válni és szolgálni a közösséget! Újra együtt készülünk majd az elsőáldozásra és a beavató szentségekre. Tudunk-e mindannyian egy picit többet vállalni, és több időt szánni a Mesterre? Tudom, hogy nehéz az időnkét jól beosztani, és sokszor éppen arra nem jut, amire leginkább szeretnénk, de a saját történetünkben hol és hogyan van jelen Jézus és az Egyház? Mekkora teret és mennyi időt adunk nekik? Veni Sancte Spiritus! Kérjük komolyan és nagy elhatározással a lélek átforgató erejét! Legyünk az Úr szolgái fiai és lányai, ahogy azt ő szeretné! Kívánom minden Olvasónak, hogy találja meg azt az utat, amit neki szánt az Úr!

István atya

A fenséges felé

A szeptember alkalmasnak tűnik arra, hogy új terveket szöjünk, új célokat állítsunk magunk elé. Az iskolai éveket járó fiataljaink számára a hónap neve ugyan nem cseng túl jól, de ők maguk is tudják: az újabb tanév a rengeteg kötelezettséggel és megmértetéssel együtt új lehetőségekkel is kecsegtet. Ismét lehetőségük van bizonyítani, miközben fejlődnek, növekednek, kiteljesednek.

Az új tanév elején a jó pedagógus alaposan felépíti a következő tíz hónap menetét, ívet rajzol annak, és kijelöli legfontosabb pontjait. Látja előre, hova szeretne eljutni, mi mindent akar átadni tanítványainak. Ha bölcs, már most tudja, hol kell majd jobban fognia a kezüket és hol kell elengedni, mert azzal segít igazán, ha önállóságot biztosít, ha teret enged kezdeményezéseiknek.

Az új tanév elején közösségi szinten is megtehetjük mindezt. Terveznünk kell, hogy tisztán lássuk céljainkat, az azokhoz vezető utat és a legjobb megoldásokat találjuk meg – természetesen együttműködve. A Kertvárosban megannyi nagyszerű hagyomány és remek kezdeményezés ötvöződik, amelyek mindegyike érdemes arra, hogy ápoljuk vagy épp felkaroljuk. Szeptember persze óhatatlanul is a tanuló ifúságra, s így az ifúságpasztorációra tereli

a figyelmünket. Azonban nem szabad megfélekednünk egyetlen más korosztályról vagy közösségről sem: közös felelősségünk, hogy a plébánia közössége növekedhessen és közelebb kerülhessen Istenhez.

Vegyünk példát azokról, akiknek elvülhetetlen érdekei vannak abban, hogy ma egy remek közösség tagjai lehetünk, s akik immáron közbenjárnak értünk imáikkal: az elmúlt egy évben Teremtőjéhez visszatért Mihály Péter bácsi és Ossó Eta néni életpéldája lelkesíthet mindannyiunkat. Számukra – és sok más testvérünk számára – a szolgálat volt az első: a család, a közösség és a nemzet szolgálata. Az oltár mellett vagy a Karitásznál élén. Csendben, kitartóan, alázattal.

„Látni valami fenségeset” – fogalmazza meg a célt a Bakancslista című film két főszereplője, s utazásaikat követve megfogalmazódik bennük és bennünk, nézőkben is, hogy a „fenséges” látványa több síkon is értelmezhető. A természet csodáitól a családi asztal szépségéig ível, és sokkal többet hordoz, mint a pillanat öröme.

Kívánom, hogy az előttünk álló évben, jó példákat követve, mindannyian lássunk valami fenségeset!

Vágvölgyi Gergely

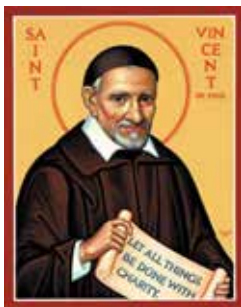
ELMÉLKEDŐ

„Olyanok, mint a gyermekek”

Szeptember 27-én ünnepeljük Páli Szent Vincét, aki a 17. században végezte azt az áldozatos feladatot, amit kétszáz évvel később Don Bosco is tett: felkarolta az árva gyermekeket. Itt a tanév kezdetén, amikor újra megtelik a város vidám, iskolatáskás gyerekekkel, különösen is fontosnak tartom, hogy róluk mint az Isten ajándékairól szót ejtsünk. Ennek a kérdésnek aktualitását az is mutatja, hogy a média éppen az élet kezdetéről, az emberi technológia beavatkozásáról szóló vitától hangos.

Szeretném leszögezni az elején, hogy az Egyház az életre mint Isten legnagyobb ajándékára tekint. A teremtmények közül is a legfontosabb az ember, ugyanis őbenne valósul meg az istenképmásítás. Éppen ezért az emberi életet illeti a legnagyobb fokú tisztelet és védelem.

Mivel az életet ajándékba kapjuk az Istentől, így arra kell leginkább vigyáznunk. Ez nem olyan dolog, ami jár nekünk vagy amihez jogunk van – még akkor sem, ha házasok vagyunk. Soha nem dönthetünk az élet kezdetéről és végéről, mindkettő titok. Ezért küzd az Egyház az abortusz, a mesterséges megtermékenyítés és az eutanázia

ellen, mert mindhárom esetben az ember kerül az Isten helyébe, s akar dönteni az élet felett. Higgyük el, hogy az, aki maga az Élet, tudja, hogy mit miért tesz, vagy mit miért enged!

Jézus azt mondja: „Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be az Isten országába” (Mt 18,3). Erre vagyunk meghívva, hogy olyanok legyünk, mint az a sok kisgyermek, akiknek mosolya és nevetése tölti be újra a várost.

Hogy miért? Mert a gyermekben nincs semmi felszínes, semmi kétszínűség, sem félelem, sem keserűség. Csak bizalom és ráhagyatkozás. Bizalom abban, hogy nem hiába született erre a földre, hogy szülei pont őt akarták a világra, s hogy amit mondanak, azt mind az ő érdekében teszik. S ráhagyatkozás a Gondviselésre, amit ő a szülőkön, nagyszülőkön, tanítókon keresztül tapasztal. Ezt a feltétel nélküli bizalmat és ráhagyatkozást kellene megtanulnunk, hogy a hétköznapi élet apró dolgaiban is hallgassunk a belső hangra, ami azt mondja: „Bátorság! Én vagyok, ne féljete!” (Mt 14,27). Ehhez kérjük Páli Szent Vince és a Szűzanya közbenjárását, akik életükkel tettek tanúságot a Gondviselő Istenről.

Faragó András

A plébániai hitoktatás és a kiscsoportok rendje a 2017/2018-as tanévben

Csoport	Nap	Időpont	Katekéta/csoportvezető
Óvodások I–II. és 1. évfolyam	Kedd	16.30–18.00	Mihály Emese
2–3. osztály	Kedd	17.00–18.00	Gersei Kata és segítői
Elsőáldozásra készülők (3–4. osztály)	Csütörtök	16.30–17.30	István atya, Mihály Emese, Gersei Kata és segítőik
Elsőáldozás után (4–6. osztály)	Hétfő	17.00–18.00	István atya és segítői
Kertvárosi Csúszkák csoportja (6–8. osztály)	Szerda	18.00–19.00	Szilvácsku Zsolt
Ifjúság I. (7–12. osztály)	Csütörtök	18.30–20.00	Vass Bence és Vassné Kiss Judit
Ifjúság (17–30 év)	Kedd	19.00–20.30	István atya
Felnőttek (beavató szentségekre készülők)	Hétfő I. és III.	19.30–21.00	István atya és segítői
Felnőttek (beavató szentségekben részesültek)	Hétfő II. és IV.	19.30–21.00	István atya és segítői

Plébániánkon *szeptember 11-től* kezdődik a hitoktatás és a kiscsoportok találkozása. Örülünk annak, ha

valaki iskolában jár(t) hittanra, de az iskolai hittan nem tudja helyettesíteni (kiváltani) a plébániai hittant (kis

közösséget). Minden gyermeket, diákot, fiatal és felnőttet sok szeretettel várunk a plébániai csoportokba!

Plébániánk tervezett programjai a 2017/2018-as tanévben

Időpont	Esemény
2017. szeptember 10., vasárnap	Veni Sancte (Tanévkezdés, iskolatáskák megáldása)
2017. szeptember 16., szombat	Mindszenty Emlékarándoklat (Össznépi zarándoklat)
2017. október 7., szombat	Nagymarosi ifjúsági találkozó
2017. október 14., szombat	Elsőáldozók második gyónása
2017. október 15., vasárnap	Elsőáldozás
2017. november 11., szombat	Családi nap (pályázat, elsőáldozási találkozója)
2017. november 25., szombat	Katalin-bál
2017. november 25., szombat	Koszorúkötés
2018. június 18., hétfő – 2018. június 22., péntek	Napközis tábor
2018. július 2., hétfő – 2017. július 7., péntek	Hittantábor
2018. július 23., hétfő – 2018. július 28., szombat	Plébániai nagytábor

„A keresztényeknek örülniük kell!”

Kedves Testvérek! Csizmadia Karcsi bácsit az énekkarból ismertem már régről, Icát pedig mint példát állítom mindig magam elé, mert mindig nagyon csinos, kedves és mosolygós. Nagy örömmel mentem hozzájuk, és mondhatom, nagyon elkényeztettek az interjú készítésekor. Kedves Olvasók, ismerkedjete meg ti is ezzel a kedves házaspárral!

– **Hogyan kerültetek a közösségbe?**

– ICA: Mindketten Újpesten születtünk. Karcsiék a Lebszück Mária utcában laktak – sokáig voltak Mihály Péterékek szomszédok –, a nagytemplomba jártak hosszú ideig. Az én családom a Türr István utcában lakott, és születésemről fogva ide jártunk. Tulajdonképpen úgy szoktam mondani, hogy az összes plébánost és káplánt ismertem a kertvárosban. Minden ide köt – itt voltam keresztelve, elsőáldoztam, bérmálkoztam. Karcsit a nagytemplomban keresztelték, a kertvárosban volt elsőáldozó, majd újra a nagytemplomban bérmálkozott. Az esküvőnk itt volt a kertvárosban. Majd a lányainknak, Móninak és Dórinak is itt volt a keresztelője, elsőáldozása és bérmálkozása.

– KARCSI: Édesapám a nagytemplomban volt világi elnök. Ő dupla doktor volt, elvégezte a Pázmányon az általános és az egyházjogot, így ő volt a jobbkeze Csík apátnak. Az alapkövetétel fényképén meg is van, ahogy mindketten ott állnak a többiek között. Apám révén 1946 őszétől négyévesen már ide jártam. Anyám énekelt a De Angelisben, én 6-7 évesen már scholáztam. Több mint 50 évet énekeltem, 15 évesen kezdtem el a Könyves Kálmán Gimnázium dalárdakörében. Majd Tibor Mátyás vezette a De Angelis kórust – akkor még szoprán, alt, tenor szólamokkal, három szólamban énekeltek. Aztán Révai Lili néni átvette, és megkérdezte, hogy nem akarok-e énekelni basszust. Guttman Gyuri barátommal lettünk basszisták. Tóth József atya negyed 12-es miséin énekelt a kórusunk minden vasárnap. Meg is kaptuk, hogy a basszus a maga két tagjával nagyon kilóg. Aztán Kecskés Dezső vette át a kórust, majd János atya, aki énekelt is a Passióban. Kavin Ágota is volt rövid ideig karvezető.

– ICA: Karcsi anyukája és az én nagymamám a szülőotthonban ismerkedtek meg. Aztán húszévente mindig volt valami esemény. 1927-ben született Karcsi bátyja és a nagybátyám is. 1951-ben az anyukámékat adta össze az ő apukája, mert anyakönyvvezető volt. 1971-ben pedig a mi esküvőnk volt. Itt néztem ki őt a kertvárosi templomban.

– **Meséljete egy kicsit az akkori hitéletéről!**

– ICA: Kezdetről fogva ide jártunk, de az '50-es években másként volt sok minden. Általában a káplán kijött a házhoz, egy-két gyerek találkozott vele, és úgy zajlott a hittan. Az iskolában és a templomban sem volt hitoktatás. Amikor a Kanizsaiban érettségiztünk, és kiderült, hogy az osztá-

lyunk jelentős része templomba jár, nem engedtek minket a tanárira meg az orvosira. De az első főnököm engedélyezte, hogy levelezőn meg estin elvégezzem a tanárit. Az akkori kapcsolatok most peregnek vissza. Akkoriban nem volt olyan, mint mostanában a szülők összetartása, inkább a gyerekeket fogta össze János atya. Sok embert látásból ismertünk, de mindenkinek megvolt a maga kis kapcsolati köre, és egymás között azokkal beszélgettek. Csak mostanában van nyitás.

– KARCSI: A nagytemplomban Frajna atya, Staub Zoli, Ludmajn atya, Sebők Sanyi atya, ezeknek olyan karizmája volt, akik vonzották a fiatalokat. János atya inkább a gyerekeket vonzotta. Akkoriban nem volt egyszerű a világ. Nem volt igazi lelki élet. Mindenki élte magába a lelki életét. De a negyed 12-es misén olyan emberáradat volt – ott töltekeztek. Gyakorolták a hitüket, mert tele voltak a templomok – mint nálunk húsvétkor.

– ICA: Mondtuk is egymás között idén, hogy most volt az első eset, hogy a rendőrök minket védtek, és nem minket figyeltek... nagy különbség.

– KARCSI: Nekünk mindig azt mondták, hogy a vallás fantazmagória, az valami kitaláció. Amikor Lojzi bácsit, ezt a tanult, orvos embert láttam áldozni, akkor gondolkodtam el azon, hogy ha ő is itt van, akkor ez nem lehet kitaláció. Főiskolán a fizikaórán is az volt bennem, hogy akkor most végre megismerjük a materializmus alapelveit. De az a tanársegéd olyan butaságokat mondott, és egy pont után nem lehetett kérdezni. Hogy a tér és az idő miből alakult, nem lehetett kérdezni... Mindenkinek magának kellett eldönteni: ha akarsz, hiszel, ha nem akarsz, nem hiszel.

– ICA: Otthon nem beszéltek a vallásról. Vagy ami ott hon elhangzott, arról nem beszélünk máshol. A főiskolán is, ha kiderült, hogy templomba jártál, akkor be-befigyelt egy-két utóvizsga. Aki nem volt benne semmi szervezkedésben, azt nem bántották, ha nem volt rossz szándékú ember a közeledben. Sándor atya mondta, hogy a regnumosokat figyelték. De rólam a munkahelyemen végig tudták, hogy katolikus vagyok.

– KARCSI: A falunkon lévő fészület apámnak volt a munkahelyén a falon. 49-50-ben történt valamikor (51-ben halt meg), megy be dolgozni, s látja, hogy veszik le és dobálják le a lépcsőházban a kereszteteket – gyorsan beszaladt ezért, betette a szekrénybe, s utána hazahozta.

– ICA: Egy viccet nem lehetett elmesélni, mert nem lehetett tudni, ki a besúgó, a legjobb barátod is lehetett. Sajnos az emberek csak túrtek. Ennek a rendszernek volt az eredménye a sok elkeseredett és magába zárkózott ember – nem lehetünk boldogok. Ezért örültem annak, amit Fábry Kornél atya mondott az idei triduumon: a keresztényeknek örülniük kell! A lányoknál érdekes volt. Mielőtt iskolába

mentek, ők már elsődözők lettek. Mikor bementünk az iskolába az első osztályba, a Móni mondta: „De anya, hiszen minden elsődöző ide jár.” Viszont volt egy tanár, aki, amikor a Bibliát tanította, azt mondta a gyerekeknek: „Töletek nem kérdezem, mert ti máshonnan tudjátok, nem a tankönyvből.”

– **Meséljtek egy kicsit a családotokról!**

– ICA: Apai ágon Kölcseyvel közösek az őseim. Nagymamám és Kölcsey édesanyja is Bölönyi lány volt – ezért el is vettek mindent a családtól. Pesztránszky Szűcs Iлона Mária a teljes nevem. Déd- és ükapám írta, vezette a Bölönyiek családfáját és a történelmi háttérrel – családi kiadásban meg is jelent Kolozsváron.

– KARCSI: Anyai ágon az ükmamám testvéröccse vagy unokatestvére volt Nagy Sándor József, akinek a nevét manapság már rosszul írják. Nem egybe kell írni.

– ICA: Móni lányunk lányát Chantalnak, Dóriét pedig Lorettának hívják. Évente négyszer-ötször találkozunk velük. Érdekesség, vagy a jó Isten ajándéka, hogy unokáink egy napon, egy órában lettek elsődözők, bár a világban távol kerültek egymástól.

– KARCSI: Nálunk két lány van, fiú meg nincs – ezért is szeretjük meg hamar István atyát. Ha én megyek atyához, az Atyához megyek, amikor ő jön, a Fiú képviselőjében jön.

– **Milyen feladatokat vállaltatok a közösségben:**

– KARCSI: Egyháztanács tag voltam János atya és László atya idejében. Ezért aztán a baldachin vitele is feladatom volt, ami nekem azért is fontos, mert annak idején az édesapám vitte ugyanott, baloldalon elől. Az akkori

tanácselnök azt mondta, hogy akit meglát a körmeneten, az másnap be ne menjen dolgozni. Apámat is B-listázták szegénynek, de nem tették ki. Sokakat kitétek – olyanokat is, akik ott sem voltak.

– ICA: Nálunk a nagypapa volt egyháztanács tag. Az a kőkereszt, ami a templom mellett van, sokáig az Árpád úton állt egy önkiszolgáló étteremnél, és a nagypapák megszervezték, hogy ide hozzák. 1947-ben, amikor kiadták a kölcsönkötvényeket, a nagypapám neve is fel volt a hátoldalára írva (Schandl József). Az úrnapi körmenet Mikszáth utcai oltárát készítem elő már évek óta. A közösségben a Szent Mónika-kör tagja vagyok. Én nagyon háttérben voltam – János atyával voltunk baráti kapcsolatban, messziről rokonok is voltunk. Sokat járt hozzánk. Pályi atyával is mostanra lettünk jóban. Ferenc atyával is jóban voltunk. Mostanra keveredtem bele a sűrűjébe – könyvelek István atya mellett. Nem is nagyon akartam... De ha van egy hívás... A legnehezebb azt mondani, hogy legyen meg a te akaratod – ezt egy vívódás előzi meg. Először az ember foggal-körömmel mindent maga akar megcsinálni, megoldani, és amikor nem sikerül, akkor állunk meg, hogy miért is nem? Ha ki tudom mondani, utána minden sikerül. Atya is három hónapig szívósan kérlelt, mire beadtam a derekam.

– **Mi az a közösségi program vagy esemény, amire nagyon szívesen emlékeztek vissza?**

– KARCSI: A körmenetek felemelő lelki támaszt nyújtanak. Egyházközségi kirándulások. Jó beszélgetések.

– ICA: A Lojzi által szervezett katkörös események nagyon jók voltak! 1998-ban Pályi atya által kijutottunk Lourdes-ba. Chani unokámék 300 kilométerre laktak onnan, és már kétszer is volt ott. Annyira megfogta az a szellemiség, hogy szeretne ott önkéntes munkát vállalni. Nekem nagyon tetszik az is, ahogy ti, negyvenesek dolgoztok, és az, hogy István atya a kicsiket hogy összefogja. Mert ők viszik tovább a hitet – nagyon meghatározó a tinik életkora.

– **Mit üzentek a fiataloknak?**

– ICA: A hitüket minden körülmények között tartsák meg, mert rá fognak jönni, hogy nem tudnak hit nélkül élni.

– **Mit ajánlasz hit erősítésre?**

– ICA: Az emberekkel való jó kapcsolatot... Úgy kerülsz fel a Jóisten elé, ahogy az emberekhez viszonyulsz.

– KARCSI: Előttem figyelemre méltó és követendő imamód, amit egy Sík-Sütz imakönyvben találtam: öt Mi-atyánk, öt Üdvözlégy Krisztus öt szent sebére, egy Hiszek egy a töviskoronára – kegyelmi állapotban teljes búcsú nyerhető ezzel. És ez milyen fontos, a betegekért, kórházban lévők, műtetre várók, akik esetleg nem jutnak hozzá a betegek szentségéhez – az értük való imára hívom a fiatalokat, ami nagy lelki támasz lehet.

– **Kedves Ica és Karcsi! Nagyon szépen köszönöm a beszélgetést. Nagy örömmel és szeretettel mutattalak be titeket az Olvasóknak!**

Gersei Kata

CSALÁDRÓL CSALÁDRA

„Az esti ima egy stabil pont”

Az új tanévben is folytatódik a közösségünkhöz tartozó családok bemutatását szolgáló cikksorozatunk, melynek következő állomása a Molnár család, akiknek életébe egy kis bepillantást nyerhetünk.

– Kérlek, mutassátok be magatokat!

– BARBARA: Én Egerből kerültem Budapestre, itt végeztem el a Kertészeti Egyetemet szőlészeti szakon, de áthallgattam a borászati szakirányra is, ott is letettem minden vizsgát. Az egyetem után a borkereskedelemben helyezkedtem el, ezzel foglalkoztam közel 15 évig, beszerzéssel, értékesítéssel és az ehhez kapcsolódó marketing- és rendezvényszervezési feladatokkal. Aztán 2012-ben megkeresett egy régi ismerősöm a Magyar Művészeti Akadémiától, hogy szervezési és marketingfeladatokra keresne valakit.

Váltottam, és a bort felváltotta a kultúra, a kulturális rendezvényszervezés. Nagyon sok újat tanultam, foglalkoztam kulturális szervezéssel, kommunikációval és marketinggel, majd 2014 márciusában, miután megnyílt a Pesti Vigadó, felkérték annak vezetésére. Azóta a Pesti Vigadó ügyvezetője vagyok. Soha nem voltam az az otthonülő fajta, nálam a pihenés is inkább aktív. Szeretek utazni, kirándulni, kertészkedni, főzni, sütni, ez utóbbiakat állítólag jól is csinálom.

– SZABOLCS: Pécsen születtem, a Budapesti Műszaki Egyetemen végeztem a vegyészmérnöki karon. Itt dolgoztam, s 1999-ben szereztem doktori fokozatot. Barbarát még az egyetem alatt ismertem meg, ő a kertészeti, én a műszaki egyetemi hallgatói önkormányzat elnöke voltam, és így találkoztunk. A doktori fokozat megszerzése után

dönteni kellett, a szakmámban helyezkedem el vagy „pályaelhagyó” leszek. Vidéki vállalatoktól volt több ajánlatom is, végül a tervezett családalapítás okán is Budapest mellett döntöttem, ahol egy régi barátom felkérésére egy közalapítványnál lettem ügyvezető igazgató, ekkor költöttünk Újpestre. Hét évet dolgoztam ott, ingatlanaink voltak, és fogyatékos szakképző intézményt tartottunk fenn az országban több helyen. 2007-ben pályáztam meg az Újpesti Önkormányzat gazdasági intézményének igazgatói posztját, 2010 óta pedig alpolgármester vagyok. Az önkormányzat gazdálkodásának irányítása, oktatási, kulturális és sportfeladatok ellátásának és az ezeket végző intézményeknek a felügyelete a feladatom. Szabadidőmben kirándulni és főzni szeretek, negyven éve horgászom, s 14 éve vadászom is.

– Mikor jött a politika?

– SZABOLCS: Tanulmányaim, munkám mellett mindig foglalkoztattak annak a közösségnek az ügyei, amelyben éppen éltem, s szívesen vállaltam szerepet a közösség életében. Több hallgatói és szakmai civil szervezetben dolgoztam, s egyesekben dolgozom ma is. A politika nem más, mint az érdekek érvényesítésének a gyakorlata, ebben a megközelítésben az egyetemi-hallgatói érdekérvényesítés, a szakmai érdekképviselés vagy az önkormányzati munka mind-mind politika, s nem is különböznek egymástól oly nagyon. Az a fontos, hogy az embernek határozott világlepe legyen, s következetesen tudja képviselni nézeteit.

– Kérem, hogy mutakozzanak be a gyerekek is!

– LEVENTE: Én a Babits gimnáziumba járok, most leszek nyolcadikos. Legjobban a matekot és az informatikát szeretem. Úszom és pingpongozom.

– MÁTÉ: Én Öcsivel (Gáborral) a Karinthyban tanulok. Most kezdem a hatodik osztályt. Kosárlabdázni járok és úszni. Nagyon szeretem az állatokat, és sokszor segítek a konyhában is.

– GÁBOR: Én negyedikes vagyok, most leszek elsőáldozó. Nagyon szeretek focizni és olvasni. Van egy papagájom is, Pakito.

– És mindhárman a ministránsközösség tagjai is.

– SZABOLCS: Igen. Levente és Máté még az előző lakhelyünkön, Maglódon kezdett el ministrálni, mikor ide kerültünk a közösségbe, akkor itt folytatták. Gábor idén csatlakozott hozzájuk. Jó srácok, most kamaszodnak, persze mindegyikhez külön receptúra kell.

– BARBARA: A hitéletünk, az egyházi kötődésünk régóta megvan külön is bennünk, aztán amikor úgy döntöttünk, hogy együtt folytatjuk, csak erősebbé vált. Szabolcsnál ez gyerekkora óta meghatározó, nekem kicsit hosszabb utam volt idáig. A szüleim is meg voltak keresztelve, de ők nem voltak templomba járó emberek. 16 évesen ösztöndíjasként egy évig Amerikában tanultam, egy katolikus családnál laktam, ott lett az életem része a templomba járás. Ekkor kezdtem el komolyabban foglalkozni a saját lelki életemmel. Mikor '93-ban hazajöttem, egy kedves plébánoshoz jártam közel két évig tanulni, felkészülni a keresztelésre. Hálás vagyok neki. Hosszú út volt, sokat beszélget-

tünk arról, én hogy látom a világot, és hogy találom meg a Jézussal való kapcsolatot, kötődést. Úgy érzem, a felnőtt keresztelkedésben a legszebb és legfontosabb kinek-kinek a saját útja, mellyel ezt a döntést meghozza. Aztán külön öröm volt számomra, hogy évekké később ez a plébános adott minket össze Egerben. Van ennek számomra egy belsőbb jelentése, létrejött egy szép íve ennek a történetnek. A gyermekeink pedig természetesen már születésük óta ebben a közegben nevelődnek és nőnek fel, számukra természetes ez a kötődés, az imádságok, a templomba járás. Amikor a Desseffy utcába költöttünk, olyan plébániát kerestünk, ahol megvan az a fajta hitélet, ami re vágyunk, megvan az a közösség, ami ezt erősíti. Még be sem laktuk a házat, elmentünk misére hozzád, és úgy gondoltuk, hogy minékünk itt jó lesz. Azóta ide járunk. A mi rohanó életünkben, itt a családban a gyerekek születése óta az esti ima egy stabil pont. Sokáig a vacsora is az volt, de most ez nem mindig jön össze, amikor a gyerekek különböző edzéseken és foglalkozásokon vesznek részt, és bizony sokszor előfordul, hogy mindenki máskor ér haza. De lefekvéskor a közös családi ima sosem marad el.

– Akkor a srácok is imádkoznak? Van egy kötött rendje az estének?

– BARBARA: Több imádság van. Sokak által ismert imák, és vannak olyan esti imák is, amiket azért kerestem vagy kutattam fel, mert mindenki szeretett volna egyet megtanulni. Esténként, aki úgy érzi, elkezdi az egyiket, és a többiek csatlakoznak.

– Nagyon köszönöm a beszélgetést! A lelki táplálék mellett a testi is kerüljön szóba... Nektek mi a kedvenc sütitetek?

– FIÚK: A sajtortorta.

István atya

Sajtortorta

Hozzávalók az alaphoz: 1 csésze szeletelt mandula, 25 db Győri édes kakaós keksz, 8 dkg olvasztott vaj, 1 csipet só

Hozzávalók a krémhez: 625 ml krémsajt, 20 dkg cukor, 4 ek liszt, 4 tojás, 2,5 dl tejföl, 2 tk vaníliakivonat

A kekszalaphoz a mandulát száraz serpenyőben megpirítom, kihűtöm, majd a keksszel együtt késes aprítógépbe teszem és morzsává töröm. Tálba öntöm és összekeverem az olvasztott vajjal, sóval. 26 cm-es levehető oldalú tortaforma aljára nyomkodom. A tortaformát érdemes alulról körben bevonni alufóliával.

A krémsajtot robotgépben krémesre keverem a cukorral. Egyenként hozzákeverem a tojásokat, majd a lisztet is. Hozzáadom a vaníliakivonatot és a tejfölt, épp csak addig keverem, amíg homogén lesz, hogy ne keverjek bele levegőbuborékokat. A kekszalapra öntöm. 170 fokra előmelegített sütőbe teszem, és 50 perc alatt készre sütöm. Túpróba kell, jó, ha remegős, de át kell süljön. A sütőből kivéve hagyom kihűlni, kivésem a formából, és 2 órára a hűtőbe teszem. Hűtés után lehet szeletelni, bármilyen gyümölcsraguval vagy karamellszósszal is finom. Legjobb előző nap elkészíteni, hogy egy estét hűtőben álljon!

Juniális, 2017

A juniális mostanra már hagyományos programnak mondható közösségünkben. Egy nyár eleji, közös tanévlezáró, ahol mindenki találkozhat mindenkivel. És valóban! Tényleg mindenkivel lehet ott találkozni. Olyanokkal, akiket már régóta ismerek, olyanokkal, akiket csak látásból, és olyanokkal is, akiket még sosem láttam.

Mindhárom alkalommal volt kézművesasztalom – a gyöngyök voltak az én reszortom. Oda aztán tényleg mindenki jött, ha másért nem, akkor a gyerkőc miatt. De volt már nálam anyukáját vesztett édesapa, nagyfiával érkező anyuka és kis tanítványaim is szüleikkel. Mind készítették valamit: rózsafüzért, nyakláncot, karkötőt. Öröm volt látni a sok műremeket. Közben persze folyik a beszélgetés. Ki vagy? Honnan jöttél? Mire és hova hív téged ez a közösség? És alakulnak kapcsolatok, ismeretségek.

A kapcsolatok erősödésének gyönyörű példája volt a plébánia játszótérén elkészült hajó. A játszótér a juniális alkalmával Horváth Zoltán esperes szentelte fel. De tudni kell, hogy már több mint egy éve megkezdődött az építkezés. A terveket Csambalik Lászlónak és Onika Attilának köszönhetjük, akik aztán végig hatékonyan és szervesen részt vettek a kivitelezésben is. A segítők között – a teljesség igénye nélkül – hálásak lehetünk még Bata Lászlónak, Faragó Andrásnak, Gersei Tamásnak, Endrődi Mónikának, Csambalikiné Simon Hajnalkának – aki egymaga ásta ki a homokozó helyét –, Márfi Ferinek és Noéminek, Bíró Rékának és Botondnak, Vágvölgyi Gergőnek, Gerber Balázsnak, Pukli Jánosnak, Kemenes Andrásnak, akik alkalmanként ötle-

tekkal, alapásással, festéssel járultak hozzá a játszótér elkészüléséhez. Nem utolsósorban pedig István atyát is köszönet illeti, hogy minden lehetséges eszközzel támogatta a játszótér létrehozását. Ez igazi közösségépítő alkalom volt a kivitelezésben résztvevőknek. Reményeink szerint pedig igazi közösségépítő hely lesz, ahova örömmel fog jönni gyermek és felnőtt!

Az idei juniális előadója Dr. Pécsi Rita volt, aki a gyermekek lelkéről és az érzelmi intelligenciáról tartott humoros és a lelkünket mélyen megérintő előadást. A juniálisok fénypontja mindig a szabadtéri szentmise, ahol kicsi és nagy boldogan adhat hálát Mennyei Atyánknak azért a sok ajándékáért, amit egymáson keresztül megélhetünk! Köszönjük a gitáros énekkar szolgálatát, ami szebbé teszi az alkalmat.

A program levezetéseként mindig egy együttes koncertjét hallgathatjuk meg. Idén a Misztrál együttes fogadta el meghívásunkat, akik múlt századi és kortárs versek megzenésítésével és előadásával érintik meg szíveinket. Állítom neked, kedves olvasó, szem nem maradt szárazon a

Gyöngyöt az embernek vagy az Isten szeretet számok alatt!

Mi tehát a feladatunk a jövőre nézve? Nem egyéb, mint beállni a szolgáló szeretet mellé, és valósággá tenni azt a közösség számára. Idén a szentségekre készülő hittancsoport tagjai vállalták a juniális szervezését István atya vezetésével. Köszönjük az újabb lehetőséget és szervezést!

Gersei Kata

5. Szent Sebestyén íjászverseny

Élményekkel és érmekkel gazdagodva térhettünk ismét haza a Molnár Miki atya által június 17-én rendezett, már szokásosnak mondható, Szent Sebestyén oltalmába ajánlott íjász rangadóról.

Plébániánk egy 11 fős delegációval képviseltette magát.

A helyszínen drukkolt nekünk Pukli János bácsi, aki az ideai sportszerűlése miatt kihagyta a versenyzést. Meglepetésként érkezett karvezetőnk, Faragó Andris, aki 3. helyezést ért el.

Kerek István a testvérel, Tiborral érkezett. Tibor történelmi öltözéssel, felszerelésével és témába vágó ismeretével emelte a nap fényét.

Részt vettek a Nagy testvérek, csapatunk húzóemberei, Endre és Ákos. Endre nem adta alább egy aranyéremnél.

Velünk volt ismét Baksa Gergő, aki – már csak a hagyományörző gondolkodása miatt is – reméljük, hogy oszlopos tagunkká válik.

Fiataljaink, Tóth Marci aranyéremmel, Dalmadi Ákos pedig ezüstéremmel térhettek haza. Számunkra ők azért is fontosak, mert jó példái annak, hogy az íjlesztő hagyományörzés gondolatát tovább tudtuk adni plébániánkon belül.

Szintén meglepetésként kísért el bennünket feleségem, Kata, aki becsülettel állt helyt a versenyen.

Jómagam egy ezüstéremmel gazdagodtam, aminek természetesen nagyon örültem, de ennél sokkal felemelőbb érzés volt, hogy

a dobogón összekapaszkodva Endrével és Miki atyával közös célfotó készült.

Továbbra is várjuk az íjászat iránt érdeklődők jelentkezését a gersei@hotmail.com e-mail címen.

Gersei Tamás

Plébániai kirándulás

Május 13-án ismét bakancsot húztunk, és közösségi kirándulásra mentünk. Miért jó ez? Én személy szerint már nagyon vártam, mert a városban és a mókuskerékben már nagyon nem éreztem jól magam. Szükségem volt egy kis természetközelségre! Nem utolsósorban arra is vágytam, hogy a közösség tagjaival együtt lehessenek és kötetlenül beszélgethessek.

Nagyon szép útvonalat jártunk be Márianosztráról indulva. Helyenként izzadva, szuszogva vonszoltuk magunkat és a hátizsákot, de aztán

a látvány kárpótolt mindenért! Nem mentünk messzire vagy híres helyekre, mégis gyönyörű volt! Mindig vannak, akik autóval jönnek utánunk.

Jó volt látni, hogy ismerős arcok várnak ránk a fő állomáshelyen, Nagyirtáspusztán. Az időjárás miatt gyakran drukkolni kell, hogy ne essen. Most is felhős, helyenként záporos, zivataros időt jósoltak. Épp indultunk vissza a Szent Orbán fogadótól, amikor elkapott minket egy kis eső, ami aztán pár perc múlva el is állt. Volt tehát szél, nap és eső is. Márianosztráról aztán busszal és vonattal jöttünk haza. Köszönet a szervezésért Dalmadi Baláznak és Gersei Tamásnak.

GK

Ministránsok Erdélyben

Közösségünk ministránscsapata idén nyáron szervezte meg tizenötödik táborát, melyre – az ünnepi alkalomra tekintettel – idén először a határon túlon, Erdélyben került sor. Többek között a hívek nagylelkű adományaik tették lehetővé, hogy július 17. és 21. között, öt napon keresztül a ministránsközösség Kolozsváron táborozzon, ahol szálláshelye a ferences rendház és a ferences barátok által működtetett kollégium volt.

Kihasználva a fapados légitársaságok modell előnyeit, a csapat repülővel utazott a Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtérre, amely mindannyiunk számára nagy élmény volt, de különösen azoknak (ők a résztvevők mintegy felét tették ki), akik most repültek életükben először. Az út nem volt drágább, mint busszal, ugyanakkor sok időt és energiát spóroltunk meg, ráadásul az élményfaktor is sokkal nagyobb volt.

Kincses Kolozsvár történelmi belvárosának szívében karnyújtásnyira volt minden jelentős történelmi-kulturális emlék: egy saroknyira Mátyás király szülőháza, a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem épülete, a Szent Mihály-székesegyház, a főtéren monumentális Mátyás-szobra. (A szobron a „Mathias Rex” felirat szerepel, román szomszédainkat nehéz letéríteni a történelemhamisítás rögzös útjáról, és továbbra is „Románia nagy szülőtteként” tartják számon a legendás magyar királyt...) Első napunk során e nevezetességeket kerestük fel, helyi idegenvezetőnk, egy történelem-hittantanár szakos fiatal magyar lány, Xénia pedig beavatott minket az erdélyi magyarok életének nehézségeibe és örömeibe. Másnap a híres Házsongárdi temetőt látogattuk meg, több híresség, köztük Dsida Jenő és Apá-

czai Csere János sírjait tekintve meg. Délután Kolozsvár legnagyobb parkját sétáltuk végig, majd vízibicikliztünk. Az esti szentmisén a helyi ministránsokkal közösen kertvárosi fiatalok adták az oltárszolgálatot, de többen közülünk segítettek szétosztani a Szent Antal-kenyereket a város szegényeinek. Este a várhegyen gyönyörködtünk a naplementében.

A következő két nap folyamán Tordára és Székre látogattunk. Tordán a belváros megtekintése után a sóbánya izgalmai következtek: a parajdihoz hasonló látványosságban először idegenvezetővel, majd a magunk kedve szerint fedeztük fel a különlegességeket, kipróbáltuk az egyedülálló visszhangot, sőt kóstoltunk, óriáskerékre ültünk (igen, a bánya gyomrában). A belvárosi templomban megtekintettük azt a táblát, amely az 1568-as tordai országgyűlésnek állít emléket, mely a világon elsőként foglalta törvénybe

a lelkiismereti és vallásszabadságot. Ugyan távolról, de megcsodáltuk a tordai hasadékokat is, és felelevenítettük az ahhoz kapcsolódó mondát, mely szerint Szent László király, a kunokkal harcolva, a túlerővel szemben visszavonulásra kényszerült. Vágtázás közben Istenhez fohászoltunk segítségért, melynek hatására a hegy kettéhasadt, a szent király pedig (kinek lovai patkónyomát máig őrzi a hegy) megmenekült.

Csütörtökön a széki ministránsok láttak vendégül bennünket és mutatták be a falu és környéke nevezetességeit: a nádrezervátumot, a katolikus és evangélikus templomot, a bútorfestészet hagyományát és az erdélyi táncmuzsolyok hagyományát megőrző intézményt.

Köszönettel tartozunk mindazoknak, akik idejüket a táborozásunkat lehetővé tették. Köszönet azoknak, akik közel másfél évtizeddel ezelőtt útjára indították a ministránstáborokat! Köszönet a szülőknek, akik segítettek a szervezést, ránk bízta gyermekeiket, és mindenben partnerek voltak! Köszönetet mondunk István atyának és a plébánia közösségének az anyagi segítségért! Köszönet mindazoknak, akik a palacsintavásárok idején támogatták a tábor létrejöttét!

Következik a tizenhatodik!

Következik a tizenhatodik!

Vágvölgyi Gergely

Kedves Közösség!

Több mint egy évtizednyi ministránsvezetés után augusztus 20-án, az ünnepi szentmisét követően elbúcsúztam a ministránsközösségtől, és „szög-

akasztottam” a ministránsruhát. Hálás vagyok minden ministránsnak és minden szülőnek az elmúlt években kapott szeretetért és segítségért! Köszönöm, hogy ennek a

csapatnak a tagja lehettem! Továbbra is imádkozom a ministránsközösségért, annak minden egyes tagjáért – tudom, hogy nagyszerű gárda lesz a jövőben is!

Gergő

Laudate-nyaralás

Kórusunk minden évben szervez egy néhány napos kirándulást, melyen természetesen a családtagok is részt vesznek. Idén Gyulát választottuk úti célunk.

Augusztus 10-én, csütörtök reggel indultunk útnak. A nagy meleg ellenére jó hangulatban telt az utazás. A buszon meghallgattuk társaink kis előadásait Kodály Zoltánról, Kecskemétről, Gyuláról, Békéscsabáról, valamint kóruspróbát tartottunk és rózsafüzért imádkoztunk. Kecskeméten megszakítottuk utunkat, hogy megtekinthessük a Kodály Emlékmúzeumot, és, ha már ott voltunk, elénekeltünk két darabot. Rövidke városnézésünk során elhaladtunk a Cifrapalota mellett, és gyönyörködtünk a Városháza harangjátékában. Kora délután érkeztünk Gyulára, a szállás elfoglalása után fakultatív program következett. Némelyek a várra voltak kíváncsiak, mások inkább a Százéves Cukrászda termékeit tesztelték. Szerintem egyik csapat sem csalódott. Este közös szalonasütögetős, grillezős vacsora, majd borozgatás és nótázás volt a program a panzió saját, igen hangulatos pincéjében.

Péntek délelőttre kórusvezetőnk, Faragó Andris jópofa „akadályversennyel” készült, mely tulajdonképpen egy kreatív városnézés volt. Andris négy csoportra osztotta a társaságot, minden csapat kapott egy térképet, valamint kérdéseket, illetve feladatokat. Igazán jól szórakoztunk, miközben méréseket végeztünk a vár körül, kerestük a csigát a Csigakertben, fényképeztünk Apor Vilmossal, énekeltünk Erkel Ferenc szobra előtt. A sikeresen vett akadálysorozat jutalma 1-1 gombóc fagyí volt. Délután a Várfürdőben strandoltunk, ahol a gyerekek a csúszdákat és a hullámedencét, a felnőttek pedig a gyógyvizeket élvezhették. Azt hiszem, a gyerekek számára ez volt a kirándulás legnépszerűbb programja (nem úgy, mint a reggeli torna).

A szombat délelőttöt az Erkel Ferenc Emlékházban töltöttük, ahol idegenvezetést is kaptunk. A sok hasznos és érdekes információ mellett belehallgathattunk Erkel műveibe, kisfilmet nézhettünk a Himnusz születéséről, meghallgathattuk több európai ország himnuszát, miközben olvashattunk azok keletkezésének körülményeiről. A fiatalok az ud-

varon lévő óriás sakktáblán mérték össze tudásukat (mert, mint megtudtuk, Erkel Ferenc szenvedélyes sakkozó volt). A múzeum dolgozói örömmel fogadták spontán előadott kis koncertünket. Délután a fakultatív kastélylátogatás után kóruspróbát tartottunk, majd a közös vacsorát követően zenei vetélkedőn próbálták egymást felülmúlni a csapatok.

Vasárnap reggel összepakoltunk és elindultunk Békéscsabára, ahol a Pádúai Szent Antal-templom 10 órakor kezdődő szentmiséjén szolgáltunk énekünkkel, a fiúk pedig ministráltak. Szolgálatunk annyira elnyerte Antal atya tetszését, hogy a mise után vendégül látott minket a plébánián. Nagyon örültünk a szívélyes fogadtatásnak és a kedves, dicséző szavaknak.

Csodás volt ez a négy nap, hálás köszönet Andrisnak a szervezésért! Remek érzékkel állította össze a programokat: minden napra jutott szervezett közös elfoglaltság és szabadidő is. Jókat beszélgettünk, sokat nevtünk, sikerült kicsit jobban megismernünk egymást és megerősítenünk közösségünket.

Endródi Mónika

Hittanosaink táboroztak

2017. július 10-én korán keltünk. A reggeli szentmise volt táborunk nyitó eseménye. Innen mentünk a vasútállomásra, ahonnan Vác, majd Nógrád felé vettük az irányt. Nógrádon a katolikus templom és plébánia mellett van az a takaros kis vendégház, ahol a szállásunk volt. Odaérkezésünk után felállítottuk a sátrainkat – mivel a házban nem volt elég ágy a 34 táborozónak –, és izgatottan vette birtokba mindenki a saját helyét. Nagy örömmel avathattuk fel azt a nagy sátrat (5×10 méter), amit István atya vett a különböző közösségi programok tető alá hozásához. Felállítani sem volt kis munka!

A közös ebéd után a környezetünkkel ismerkedtünk. Lementünk a közeli sportpályára és nagyot métáztunk. Ezalatt a szorgos táborozók kis csapata Zsolt-nak segített pucolni a zöldségeket és felszeletelni a húst a bogrács-gulyáshoz. Este 9 körül lett kész a vacsora. Már sötét volt, mikor meleg gulyásunkat kanalaztuk, s közben élveztük azt a meteorológiai csodát, amit a vacsi mellé kaptunk. A felhőben cikázó és felvillanó villámokban gyönyörködtünk, és reméltük, hogy azért nem lesz nagy vihar – nem lett volna jó egy ilyen estével kezdeni a táborozást. Hála Istennek, a viharfelhők elkanyarodtak, és mi egy kisebb esővel megúsztuk az első éjszakát.

Második nap kirándulni mentünk. Vészióslón gyülekeztek megint a felhők, azt hittük, kirándulni is esőben kell majd – de tévedtünk. Megint gondolt ránk a Gondviselés, és ragyogó időben bóklásztunk a nógrádi erdőkben és mezőkön. Királyréten

kisvasútra ültünk, és meg sem álltunk a szokolyai Kacár tanyáig. Itt először egy régi népi játékot tanított nekünk István bácsi, a tanya gazdája. Addig, amíg játszottunk, felesége kenyérlángost készített nekünk – ez volt az ebédünk. Hogy az milyen finom volt! Sajtos-tejfölös és hagy-

más-szalonnás változattal kényeztettek minket. Az ínycsepek pedig mindent bele módon kaphatták. Ebéd után István bácsi bevezetett minket a csűrbe és a búzaaratás rejtelmeibe. Megtanultuk, hogy négyféle cséplés létezik, hogy a búza szárából hogyan kell kötni a szalmatető „cserepeit”. Kipróbálhattuk a cséplést, szítalást, rostalást, különféle évszázados gépeket, amiket a búza hasznosítására készítettek eleink. Nagyon érdekes volt minderről információkat szerezni. De ezzel még nem volt vége, mert vendéglátónk még azt is megmutatta,

milyen kemencék, malmok, állattartó építmények vannak a tanyáján. Azt mondta, napokig tudna mesélni még arról, hogyan keresett fel öregeket, hogyan és mit tanult tőlük. Jelenleg körülbelül 16-féle foglalkozáshoz ért – mert a parasztember nagyon okos kell hogy legyen, ha a

természettel együttműködve szeretne megélni. Ha pedig valamiben nem biztos, hogyan is kell csinálni, csak elkezd, és a dolog majd adja magát! Nagyon érdekes, tanulságos és nagy öröm volt ott lenni és hallgatni a sok tudást. Alig akartuk otthagyni a tanyát, annyi érdekesség és látnivaló volt ott, de indult a vonatunk, amit a falu másik végén még el is kellett érni. Nagy tempóban futottunk az állomásra, ahol pont jönnie kellett volna a vonatnak.... de valami történt, elromlott egy motor, és kimaradt a járatunk. Hát ezért futottunk tűző napon, étlen-szomjan?! Mi legyen most? Egy óra múlva jön a következő járat. Az aznapi szentmise még pont belefér. Rögtönöztünk

egy kis oltárt, és a sínek mellett a betontalpfákon ülve vettünk részt a szentmisén. Már csak az áldás volt hátra, amikor begördült a vonat. Az állomásról az étkezdébe mentünk a jól megérdemelt meleg vacsoránkért. Az adagok nagyságában nem volt hiba, és nagyon finom is volt. Táborunk pedig gyarapodott egy fővel – Dóri jött utánunk, mert ki nem hagyta volna a táborozást a csapattal. Kifáradva, de a közösség örömeivel tértünk szállásunkra. A vacsora után körülálltuk a nagy sátor alatt a gyertyát, és imádkoztunk. Számomra

szívmelengető volt hallani a gyermekek hálaadó imáit.

Megbeszéltük, hogy a bizonytalan idő miatt programot váltunk, és a harmadik napon Vácra mentünk strandolni. Ezt a programot – nyár lévén, s mert tényleg jó idő volt – mindenki nagyon várta. Bennem kicsi félsz volt, nehogy bárkinek valami baja essen, de a Gondviselés megint tenyerén hordozott minket. Strand után a piaristáknál vettünk részt szentmisén, mialatt gyónunk is lehetett. Gyuri atya – aki gyóntatott – mondott pár mondatot a rendről. Végül megdicsérte a csapatot, mert ő úgy ült be a gyóntatószékbe, hogy nem remélt gyónót. Ennek ellenére a társaság harmada élt ennek a szépségnek a lehetőségével. A napot megint egy finom vacsorával fejeztük be... azaz lekerekítve a napot, sötétedésig a sportpályán lazultunk. Ezen a napon Zsolt és Bence – két hitoktató vezetőnk – váltották egymást a táborban. Este megint ima a nagy sátor alatt – amin egyre többen imádkoztak!

Csütörtök a helyieké volt. Sok kézműves van Nógrádon, sokan foglalkoznak állatokkal, sajt- és mézkesztéssel, kosárfonással, önkéntesek tüzet oltanak, ha kell, vagy a vár megmaradásáért hoznak áldozatokat. A sok lehetőség közül délelőtt megnéztük a helyi méhészetet. Egy fiatal pesti pár kezdett nyolc éve a méhekkal foglalkozni, aminek mára az lett az eredménye, hogy minőségi és különleges mézeket hoznak forgalomba, illetve tanyájukon csoportoknak tartanak előadást a méhekről és a mézről. Nagyon érdekes, interaktív módon adta elő Adrienn azt, hogy miért fontos a méhek munkája, mit és hogyan csinálnak. Miközben pontokat gyűjtöttek a gyerekek, játszva tanulták meg a mézkesztés rejtelmét. Az egyik fázist, a lép lefedezését – amikor lekaparjuk a viaszt a sejtek tetejéről – ki is próbálhattuk, majd megcsodáltuk, hogyan pereg ki a méz a sejtekből. Sokat nyalakodtunk. Nem is tudom, hogyan fért még belénk a finom ebéd. Ezután Kata, a kosárfonó jött hozzánk, és szappan-

tartót fontunk. Délután pedig jött Attila bácsi és egy darabont, akik bemutatták nekünk a nógrádi várat. Fent a várban pedig egy szakállas ágyút is elsütöttek. Ez nagyon tetszett nekünk, bár a fülünk csengett és a mellkasunk behorpadt a lövés hangjától, de ezek után és engedve az általános kérés nyomásának, még kétszer hallhattuk az ágyút. Aznap csatlakozott hozzánk Faragó Andris is. A szentmisénk pedig a falubeliek nagy öröme az a mise volt, ahol megtapasztalhattuk a népi kegyességet – a fatimai jelenés 100. évfordulójára gyertyás, körmenetes szentmisén vettünk részt. Ministránsaink csodálatosan helytálltak az idegen helyen, és szép példát adtak a helyi kisgyerekeknek a ministrálás komoly feladatából. Az esti imádságon megint szépen imádkoztak a gyerekek. Imi, a meteorológusunk kért egy kis esőt. Alig fejeztük be az imádságot, elkezdett pötyögni az eső, és csakhamar ömlött – ezt a gyors imameghallgatást! Annyira esett, hogy a kisebb gyerekeket bementettük a házba. Voltak viszont, akik úgy elfáradtak, hogy gyorsan elaludtak, és nem is zavarta őket a nagy vihar.

Pénteken, a szerdai csere miatt későbbre került akadályverseny volt a programunk. A nagyok – akik eddig is nagy segítségeink voltak a min-

dennapos kiscsoportos beszélgetések alatt – vállaltak egy-egy állomást, amit az Apostolok cselekedetei története alapján maguk találtak ki. Enyém volt az első állomás, ahol nagyon sokat nevtünk. Ha ilyen volt a többi állomás is, akkor biztosan nagyon élvezetes volt a verseny! Egy virslis ebéd után lementünk a sportpályára, és a szokásos métabajnokaságot folytattuk. A szentmise után nagy adag hamburger volt a vacsora. Az utolsó esténken az elmaradhatatlan tábortűz mellett népdalokat énekeltünk és hálát adtunk a táborért. A házban valahogy egyre többen aludtunk – szó szerint közelebb kerültünk egymáshoz –, ugyanis rengeteg hangya jött elő az esők miatt.

Az utolsó nap leszdtük a sátrakat, elpakoltunk, és miután még egy utolsót játszottunk a sportpályán, indultunk hazafelé. Vácra összeháztunk Emese névvel és családjával, akiknek rögtön elkezdtek mesélni az élményeinket, mialatt dőcögött velünk haza a vonat. Az állomáson már vártak minket a szülők. Köszönet mindenkinek, főleg István atyának és Szilvácsku Zsolt-nak, akik megszervezték a tábor! Jövőre is lesz hittantábor – véssétek a naptáratokba!

GMK

A tábor

Összesűrítve azt mondanám, hogy egy nagy „családi” nyaralás! Az egyik legjobb élményem az volt, amikor elmentünk strandolni Vácra, és utána fagyaltoztunk (mindenkinek ajánlom figyelmébe a fürdőt). És persze ne feledjük a méhészeket. Ott megismerkedtünk a méhek (és méhészek) mindennapjaival.

Még a pergetést is láthattuk, kóstolhattunk mézet is! Voltak gyerekek, akik sátorban aludtak (én is köztük voltam). A hátulütője az volt, hogy esténként hideg volt vagy éppen esett az eső. De mégis jó volt kinn aludni. Részben azért, mert a természetben lehettem, részben meg azért, mert két nagyon jó barátnőmmel aludtam egy sátorban! De a legjobb

dolog a táborban mégis az volt, amikor csapatokra oszlottunk és beszélgettünk a csoportvezetőkkel! Köszönöm a tiniknek, Faragó Andrásnak és a szervezőknek (István atya, Gersei Kata, Szilvácsku Zsolt és Vass Bence) és az ottani embereknek, hogy létrejöhettek ez az élményekben és kalandokban dús tábor! Remélem, jövőre is lesz!

Gersei Luca

Nyugdíjas-találkozó, 2017. június 26.

A találkozónkat szokásunkhoz híven imával kezdtük, majd az előző hónap eseményeinek megbeszélésével folytattuk.

A júniusi találkozóra meghívott előadónk az idősödő emberek biztonságáról tartott előadást. Előadása mindnyájunk számára nagyon elgondolkodtató volt.

Boldog Sándor István vértanúsága napján, 2017. június 8-án, csütörtökön, 17 órakor dr. Beer Miklós váci püspök atya több szalézi atyával, köztük Ábrahám Béla tartományfőnökkel a rákospalota-újpesti Clarisseumban mutatott be ünnepi szentmisét, majd megáldotta a Boldog Sándor István-émlékiállítást. Szeretnénk, ha ez a templom a magyarországi Sándor István-tisztelet központja lehetne. Ez a most

megnyitott kiállítás is ezt szolgálja. A kiállítás összeállítója B. Varga Judit, korábbi munkatárs, ma a Terror Háza történésze.

Boldog Sándor István 1914. október 26-án született Szolnokon. 1936. február 12-én belépett a rákospalota-újpesti Clarisseumba. 1940. szeptember 8-án tette le első szerzetesi fogadalmát. 1946. július 24-én örökfogadalmat tett. 1952. július 28-án letartóztatták és bebörtönözték. 1953. március 12-én elítélték és június 8-án kivégezték. 2013. október 19-én Budapesten boldoggá avatták.

Kérjük az ő közbenjárását!

Mindenható, örök Isten, aki Boldog Sándor István vértanúnak megadtad a kegyelmet, hogy a megpróbáltatásokkal és az üldözésekkel hittel szembeszálljon és az ifjúság érdeké-

ben életét feláldozza, közbenjárására engedd meg nekünk, hogy az igazság szolgálatában mindig tevékenykedjünk, és általa az evangélium örömét minél többen megismerhessék. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökön-örökké. Amen.

Beszélgéseink a komoly dolgok mellett az örömteljes együttlétekről és a későbbi találkozásainkról szólnak.

A találkozót énekléssel és imával zárjuk.

Rendszeresen részt veszünk önkéntesként a Karitás és a Mária Rádió munkájában is.

A következő nyugdíjas-találkozó 2017. szeptember 25-én lesz.

Parizán Klári

Szent István király imája a Magyarok Nagyasszonyához

Szent István midőn életének végét közeledni érzi,
Hű tanácsosait maga köré gyűjti.
Midőn együtt voltak karok, papok és remeték,
István Szűz Mária oltárához lépett.

Reá helyezé a királyi koronát,
A kormánypalcát és az ország almáját.
Ő maga az oltár elé letérdepelt,
És a Szűz Anyához eképen esdekelt.

Dicső Védőasszonyunk Hazánk
Nagy Asszonya
Szálljon fel Te Hozzád hű szolgád imája.
Hallgasd meg legszentebb végső akaratom,
Amelyet Neked örökre felajánlom.

Én Te Reád Bízom a szép Magyar
Hazánkat,
A nemzetet vele együtt koronámat.
Legyen ez mindenkor a Te örökséged,
Oltalmazd, Őrizd, vezérelj e népet.

Maradj Nemzetem s Hazám Védasszonya,
Melynek Szentképedtől tündöklök zászlaja.
Tekintsd ó Szűz anyám, mint örökségedet,
A Magyar koronát és a Magyar népet.

Legyen a Tied a Magyarok Hazája,
Általad szálljon rá az Isten áldása.
István a Nemzetet és a Szent Koronát,
A Szent Szűz Anyának eképen adá át.

Testvéreim, Barátim, Keresztes vitézek,
Szent a hely ahová most velem léptek.
Lábáról oldja le mindenki saruját,
És így keressük fel Megváltónk Szent Sírját.

Kétséggel tevé ezt az egész hadsereg,
Szent körmenetben mezítláb menének.
Lélekben szálljunk el mi is a Szent Földre,
Oda ahol ringat Szent Hitünk bölcsője.

Kérjük Jézust, Aki azt értünk szenvedte,
Hogy adjon irgalmat, adjon szent kegyelmet.

Amen

Nyári napközis tábor

Június 19–23. között 6–18 éves korú gyerekek, fiatalok foglalták el a plébánia kertjét. A tavalyi évhez hasonlóan idén is megszervezte István atya a hitoktatókkal és segítőkkel a napközis tábort. Közel 80 fiatal jött el. A tábor témája a ferences szerzetesrend, Assisi Szent Ferenc élete, életszeretete köré szerveződött. A gyerekeket öt csoportba osztottuk be, minden csoportnak volt két vezetője, akik a nagyok közül kerültek ki. Reggel szentségimádással kezdtük a napot, majd egy kis elmélkedéssel folytattuk. Volt énektanítás, akadályverseny, kézműveskedés, Tau-keresztet készítettünk gyöngyből. Ebéd után filmvetítés volt Szent Ferenc életéről. Mindennap egy-egy részlet néztünk meg és beszélgettünk róla csoportokban. Minden csapat kapott egy Szent Ferenc-legendát, és ezt elő kellett adni a hét utolsó napján a szülőknek szóló táborbemutató délutá-

non. Erre az előadásra minden nap készültünk egy kicsit. Délutánonként metázás, focizás, vizezés volt. Ez abból állt, hogy István atya a kerti slaggal, a gyerekek meg vízpisztolylyal, lavórral, vödörrel, fecskendővel, ki amit talált, azzal locsolta egymást. Minden délutánt rövid szentmisével zártunk, ahol a kisebbek is kipróbálhatták a ministrálást. A hét folyamán voltunk az Újpesti Lepkémúzeumban, aminek, mint kiderült, egy napközis ikerpárunk nagymamája a vezetője. Kedvessége, érdekfeszítő tárlatvezetése és szeretete mindenkit elvarázsolt. Kemenes Panni

scholavezető vállalta, hogy elviszi a nagyobbakat két turnusban a Farkaserdőbe, ahol természetismereti, madártani érdekességeket mesélt és mutatott a gyerekeknek. Az utolsó napon kutyabemutató volt, kicsik és nagyok egyaránt élvezték. A szülők számára bemutatott színelőadások jól sikerültek, sokat nevtünk a fényképvetítés közben, majd egy kis agapéval zártuk a hetet.

Köszönjük a lehetőséget István atyának a gyerekeink nevében is, és mindenkinek, aki bármilyen segítséggel hozzájárult a tábor mindennapjaihoz. A konyhai szolgálatot végzők kiemelt dicséretben részesülnek, hiszen nekik jutott a neheze. Jövőre is várjuk a gyerekeket, fiatalokat és a segítő felnőtteket, „mert ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18, 20).

Valkóciné Mihály Emese

Elsőáldozók napközis tábora

Augusztus utolsó hetében háromnapos napközis tábort szerveztünk az elsőáldozásra készülők számára.

27 leendő elsőáldozó, 11 segítő, 4 felnőtt kíséző és néhány családtag vett részt a programokon. Első nap a plébánián voltunk. Reggel szentségimádással kezdtünk, majd a délelőtti folyamán négy állomásnál feladatok várták a csapatokat, délután metázás és gyöngyfűzés volt. Kedden reggel a szentségimádást követően elmentünk a vonatállomásra, onnan a Nyugati pályaudvarra, majd besétáltunk a Margitszigetre. A szigeten a nagyréten megebédeltünk, metáztunk, majd a premontrei Szent Mihály-kápolnában Beran Ferenc atyától meghallgattuk a sziget és Szent Margit történetét. Érdekes volt a kápolna harangjának története, mert ez Magyarország egyik legrégebbi, még működő harangja. A kedvünkért meg is kongatta az atya, így mi is hallhattuk gyönyörű hangját.

Ezt követően a csoportok különváltak és végrehajtották az akadályverseny feladatait, bebarangolva a szigetet. Mulatságos, érdekes feladatok során – mint például: énekeljétek egy népdalt Kodály Zoltán szobránál, szelfizzetek a legnagyobb platánfánál, gyűjtsetek bringóhintonéveket, melyek között van összefüggés – a csoporttagok feloldódtak, barátokként élvezték az együtt töltött időt. Fáradtan vonatoztunk, majd sétáltunk vissza a plébániára. Szerdán a vonatállomáson találkoztunk, és elmentünk Nagymarosra, ahol a templomban mondhattuk el reggeli imánkat a helyi szentségimádás keretében. Egy tősgyökeres nagyma-

rosi hölgy részletesen bemutatta a templom és a város történetét, mesélt a gyerekeknek a nagymarosi ifjúsági találkozókról. A plébánia kertjében, a találkozó színhelyén ebédeltünk meg és beszélgettünk, miért jó nekünk együtt lenni Jézussal. Majd felsétáltunk a kálváriadombon, megtekintettük a kápolnát, ahol elimádkoztuk az Úr anyala imádságot. Visszatérve a plébániakertbe a gyerekek birtokba vették a játszóteret, fociztak, beszélgettek. Végül lesétáltunk a Duna-partra, ahol kavicsot dobáltunk és kacsát, hattyút néztünk. Négy lábú kísézőnk, Csopak szívesen játszott volna a kacsákkal, ha István atya hagyja. Hazafelé beszélgetve, nevetgélve múltunk el az időt.

Köszönet a segítőknél, szervezőtársaknak és a részt vevő gyerekeknek és szüleiknek, hogy most is megtapasztalhattuk, hogy jó nekünk együtt lennünk!

Valkóciné Mihály Emese

Programnaptár

SZEPTEMBER

10., vasárnap: Évközi 23. vasárnap. 9 órai szentmise Veni Sancte, iskolatáskák megáldása.

13., szerda: Aranyszájú Szent János ünnepe.

14., csütörtök: Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepe.

15., péntek: A Fájdalmas Szűzanya ünnepe.

16., szombat: Mindszenty gyalogos zarándoklat.

17., vasárnap: Évközi 24. vasárnap.

21., csütörtök: Szent Máté apostol ünnepe.

23., szombat: Szent Pio atya ünnepe.

24., vasárnap: Évközi 25. vasárnap.

27., szerda: Páli Szent Vince ünnepe.

29., péntek: Szent Mihály, Gábor és Ráfael főangyalok.

30., szombat: Szent Jeromos ünnepe.

OKTÓBER

1., vasárnap: Évközi 26. vasárnap.

4., szerda: Assisi Szent Ferenc ünnepe.

7., szombat: Rózsafüzér Királynője.

8., vasárnap: Szűz Mária, Magyarok Nagyasszonya főünnep.

A SZENTMISÉK RENDJE:

Hétfő, szerda, péntek:	7.00
Kedd, csütörtök, szombat:	18.00
Vasárnap:	9.00 (gyerekmise), 11.00, 18.00

IRODAI ÓRÁK:

hétfő, csütörtök:	16.00–18.00
kedd:	9.00–11.00

Agapé

SZEPTEMBER

10.: Pénteki hittanosok

17.: Baba-mama Klub

24.: Gitáros kórus

OKTÓBER

1.: Ministránsok

8.: Schola

15.: Laudate Kórus

22.: Idősebbek teadélutánja

PLÉBÁNIÁNK ADATAI

Cím: 1046 Budapest, Rákóczi tér 4–8.

Telefonszám: +36 1 369 0393

Bankszámlaszám: CIB Bank 10700457-69099728-51100005

Honlap: ujpestkertvaros.hu

 COPYGURU
fénymásolás • nyomtatás • diplomakötés...

Az Újpest–Kertvárosi Szent István Plébánia lapja. Megjelenik havonta 400 példányban. ■

Egyházi felelős és kiadó: HORVÁTH ISTVÁN plébániai kormányzó ■ Honlap: www.ujpestkertvaros.hu ■

Kövessen minket a Facebook-on is! ■ Adószám: 19819057-1-41 ■ Főszerkesztők: FARAGÓ ANDRÁS és VÁGVÖLGYI GERGELY ■

Olvasószerkesztő: TAJTI RÓBERT ■ Tipográfia: VALKÓCZI JÓZSEF ■ E-mail: kertvarosikronika@gmail.com